

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

JULIANNE
DONALDSON

Edenbrukas

JULIANNE
DONALDSON

Edenbrukas

Romanas

Vilnius
2017

*Skiriu visoms
giminingoms sieloms*

1

Batas, Anglija, 1816

Tai ažuolas mane išblaškė. Eidama pro šalį pakėliau akis į plačiai išsikėtusį žalią jo šakų skliautą. Vėjas judino lapus, jie virpėjo ir sukiojosi ant kotelio, staiga man dingtelėjo mintis, kad manęs jau labai seniai niekas neprivertė norėti suktis ratu. Stabtelėjusi po medžiu mėginau prisiminti, kada pastarąjį kartą jutau bent menkiausią poreikį suktis.

Kaip tik tada prie manęs ir prisėlino ponas Vitlesas.

– Panele Deventri! Koks malonus netikėtumas!

Krūptelėjau ir ėmiau nerimastingai dairytis aplinkui, žvilgsniu ieškodama tetos Amelijos, kuri veikiausiai jau toli nuėjo žvyruotu keliu, kol aš stoviniavau ažuolo paunksmėje.

– Pone Vitlesai! Aš... negirdėjau, kaip jūs priėjote.

Paprastai aš viena ausimi klausydavausi, ar nepasigirs jo žingsniai. Tačiau ažuolas mane išblaškė.

Ponas Vitlesas išsišiepė iki ausų ir taip žemai nusilenkė, kad net jo korsetas sugirgždėjo. Platus veidas žvilgėjo

nuo prakaito, išretėję plaukai buvo prilipę prie galvos. Šis vyras, mažiausiai dvigubai vyresnis už mane, buvo baisiai kvailas, negalėjau jo pakesti. Bet iš visų nepatrauklių bruožų man labiausiai kliuvo jo burna, kelianti šiurpą. Kalbėdamas ponas Vitlesas čepsėdavo ir seilėdavo, seilių prisikaupdavo jo lūpų kampučiuose.

Aš stengiausi į jį nežiūrėti, o jis tarė:

– Nuostabus rytas, argi ne? Tiesą sakant, man taip ir knieti sušukti: „Ak, koks nuostabus rytas, ak, kokia nuostabi diena, ak, kokia nuostabi mano sutikta mergina!“ – Ponas Vitlesas nusilenkė tarsi tikėdamasis plojimų. – Bet aš turiu šį tą geresnio nei paprasta dainelė ir šiandien noriu tuo su jumis pasidalyti. Parašiau naują eilėrašį, jis skirtas jums.

Žengtelėjau ta kryptimi, kur, mano manymu, nuėjo teta.

– Mano teta su malonumu pasiklausytų jūsų poezijos, pone Vitlesai. Ji visai netoli, vos už kelių žingsnių.

– Panele Deventri, bet juk aš *jus* noriu pamaloninti savo poezija, – ponas Vitlesas priėjo arčiau. – Jums ji patinka, tiesa?

Užsikišau abi rankas už nugaros, jeigu ponas Vitlesas staiga sugalvotų griebti už kurios nors. Anksčiau jis kelis kartus taip padarė, man buvo baisiai nemalonu.

– Deja, aš ne taip gerai suprantu poeziją kaip mano teta...

Dirstelėjau per petį ir lengviau atsikvėpiau. Pasigedusi manęs senmergė teta jau skubėjo takeliu atgal. Ji buvo puiki palydovė... iki šios akimirkos aš to deramai neįvertinau.

– Mariana! Štai kur tu! O, ponas Vitlesas. Iš toli jūsų

nepažinau. Mano regėjimas, žinote... – Ji džiugiai jam nusišypsojo. – Ar atnešėte naują eilėrašį? Man tikrai patinka jūsų poezija. Jūs taip mokate sudėti žodžius.

Teta Amelija kuo puikiausiai tiktų į porą ponui Vitlesui. Dėl prasto regėjimo jo nepatrauklūs bruožai turėtų atrodyti jai švelnesni. Kadangi plaukų teta turėjo daugiau nei proto, jo nesąmonės jos neglumintų. Atvirai kalbant, kuri laiką aš mėginau nukreipti pono Vitleso dėmesį nuo savęs į teta Ameliją, tačiau nesėkmingai.

– Jūs teisi, aš tikrai sukūriau naują eilėrašį.

Ponas Vitlesas išsitraukė iš švarko kišenės popierėlį ir meiliai paglostė. Apsilaižė palikdamas lūpų kamputyje didelį lašą seilių. Spoksojau į tą lašą pati nenorėdama. Jis virpėjo, tačiau nenuvarvėjo per smakrą ponui Vitlesui ėmus skaityti:

– Panelė Deventri – graži ir nuoširdi! O jos akių spalva – nuostabi! Ne visai žalia, bet tikrai ne nuobodžiai ruda: jos akys jūsų atspalvio ir yra apvalios.

Atitraukiau žvilgsnį nuo to virpančio seilių lašo.

– Kaip gražu. Jūros atspalvio. Bet mano akys dažniausiai būna labiau į žalumą nei į mėlynumą. Eilėraštis man labiau patiktų, jei apdainuotų pilkas akis. – Aš nekaltai nusišypsojau.

– T-taip, žinoma. Aš ir pats ne kartą maščiau, kad jūsų akys iš tikrųjų yra pilkos. – Jis suraukė antakius. – Štai, jau žinau! Parašysiu, jog jos – kaip *audringa* jūra, o per audrą, juk žinote, jūra atrodo pilka. Viskas labai paprasta ir man nereikės perrašyti eilėraščio kaip pastaruosius penkis kartus.

– Koks jūs sumanus, – sumurmėjau aš.

– Tikrai, – pritarė ir teta Amelija.

– Tai dar ne viskas, – tęsė ponas Vitlesas. – *Panelė Deventri – graži ir nuoširdi, man patinka jos plaukų spalva! Jie žvilga žvakių šviesoje it gintaras, ak, kaip skaisčiai.*

– Nuostabūs žodžiai, – pasakiau aš. – Tik nežinojau, kad mano plaukai primena *gintarą*. – Pažvelgiau į tetą. – Ar jums kada nors buvo kilusi tokia mintis, teta Amelija?

Ji pakreipė galvą.

– Ne, niekada.

– Matote? Atsiprašau, jog nesutinku su jumis, pone Vitlesai, bet esu įsitikinusi: privalau paskatinti jus patobulinti kūrinį.

Jis linktelėjo.

– Gal jums labiau patiktų, jeigu palyginčiau jūsų plaukus su savo žirgo karčiais?

– Taip, – aš atsidusau, – būtų daug geriau. – Tas žaidimas mane ėmė varginti. – Man atrodo, jums reikėtų tučtuojau grįžti namo ir perrašyti eilėrašį.

Teta iškėlė pirštą.

– O aš vis susimąstau, kad tavo plaukai yra medaus spalvos.

– Medaus! Taip, kaip tik tai, ko reikia! – Ponas Vitlesas atsikrenkštė. – *Jie žvilga žvakių šviesoje tarsi medus, ak, kaip skaisčiai.* – Jis iki ausų išsišiepė seilėtomis lūpomis.

Aš konvulsiskai nurijau gerklėje įstrigusį gumulą. Ir kaip gali žmogus taip *seilėtis*?

– Dabar jau skamba nepriekaištingai. Perskaitysiu šį eilėrašį garsiai penktadienį per pokylį pas Smitus.

Aš net susigūžiau.

– Ak, tai viską sugadintų, pone Vitlesai. Tokį nuostabų eilėrašį geriausia laikyti prie širdies. – Ištiesiau ranką. – Gal galėtumėte man jį atiduoti?

Ponas Vitlesas sudvejojo, bet padavė man popierėlį.

– Labai ačiū, – nuoširdžiai padėkojau.

Tada teta Amelija pasiteiravo pono Vitleso, kaip laikosi jo motina. Šiam ėmus pasakoti apie pūliuojančią motutės kojos žaizdą, man susuko skrandį. Buvo pernelyg bjauru. Norėdama prasiblaškyti žengtelėjau truputį toliau ir vėl pažvelgiau viršun, į ažuolo, jau anksčiau patraukusio mano dėmesį, lapiją.

Tai buvo didingas medis ir mane vėl užliejo kaimo ilgesys. Lapai vis dar sukiojosi vėjyje, aš paklausiau savęs to paties, ko neseniai klausiau. Kada aš pastarąjį kartą sukasi ratu?

Kadaise mėgdavau suktis, tačiau jeigu senelė būtų apie tai sužinojusi, būtų sakiusi, kad tai blogas įprotis. Kaip ir kiti mano įpročiai, tarkime, ilgas sėdėjimas sodelyje su knyga rankose arba šuoliavimas po apylinkes ant kumelės.

Taigi praėjo mažiausiai keturiolika mėnesių nuo tada, kai aš sukasi ratu. Keturiolika mėnesių nuo tada, kai panirusi į sielvartą buvau išvežta iš savo namų ir palikta Bate*

* Batą apie 60 metus įkūrė romėnai, jis nuo seno garsėjo mineralinio vandens versmėmis ir senovinėmis pirtimis. XVIII amžiuje jam buvo suteiktas balneologinio kurorto statusas (čia ir toliau – vert. pastabos).

prie senelės namų slenksčio, o tėvas tuo metu keliavo į Prancūziją savaip sielvartauti.

Keturiolika mėnesių – lygiai dviem mėnesiais ilgiau, negu iš pradžių baiminausi būti palikta slogiame mieste. Nors niekas man nesuteikė pagrindo tuo tikėti, paslapčia vyliausi, kad sielvarto metai vienatvėje yra ganėtinai didelė bausmė. Taigi prieš du mėnesius, per mamos mirties metines, aš visą dieną pralaukiau tėvo. Vis įsivaizduodavau, kaip išgirstu beldžiant į duris ir kaip mano širdis apsiverčia krūtinėje. Įsivaizduodavau, kaip puolu prie durų ir jas atidarau. Įsivaizduodavau, kaip jis nusišypso ir praneša atvykęs pasiimti manęs namo.

Tačiau tą dieną prieš du mėnesius jis nepasirodė. Aš ištisą naktį prasėdėjau lovoje prie degančios žvakės, tikėdamasi išgirsti beldimą į duris – ženklą apie mano išlaisvinimą iš auksinio narvelio. Deja, išaušo rytas, o beldimo taip ir neišgirdau.

Atsidusau žvelgdama į vėjo sukiojamus lapus. Taip ilgai aš neturėjau dėl ko džiaugsmingai suktis ratu. Nėra dėl ko suktis, kai tau septyniolika? Tikrai negerai.

– Sunkiasi, – mano dėmesį patraukė pono Vitleso balsas. – Tiesiog visą laiką sunkiasi.

Teta Amelija atrodė mažumėlę pažaliavusi ir laikė užsispaudusi burną pirštinėta ranka. Nusprendžiau, kad jau pats laikas įsikišti. Paėmiau jai už rankos ir pasakiau ponui Vitlesui:

– Senelė mūsų laukia. Prašytume atleisti.

– Žinoma, žinoma, – sutiko jis ir vėl nusilenkė taip že-

mai, kad jo korsetas garsiai sugirgždėjo. – Tikiuosi greitai jus pamatyti, panele Deventri. Galbūt biuветėje*.

Nieko keista, kad dar vienam „atsitiktiniam“ mūsų susitikimui jis pasirinko viešą vietą Bate. Ponas Vitlesas gerai žinojo mano įpročius. Mandagiai nusišypsojau, o mintyse pati sau pasakiau, jog turiu nepamiršti bent atinančią savaitę neiti į biuветę gerti arbatos. Tada nusi-tempiau tetą Ameliją link plačios žalios vejų, skiriančios žvyruotą taką nuo Karališkosios gatvės. Pastatai iš sviesto spalvos akmenų čia stovėjo grakščiu puslankiu ir priminė į šonus išskėstas, apglėbti pasirengusias rankas. Senelės namas Karališkojoje gatvėje buvo vienas iš prabangiausių. Tačiau ta prabanga nepajėgė užmaskuoti, kad Batui dabar ne patys geriausi laikai. Aš ilgėjausi gyvenimo kaimo, tas ilgesys graužė mane iš vidaus kiauras dienas ir naktis.

Senelę radau svetainėje, it soste įsitaisiusi savo kėdsle ji skaitė laišką. Vis dar vilkėjo juodai: nešiojo gedulą. Man įėjus į kambarį, senelė pakėlė akis ir priekabiausiai perliejo žvilgsniu. Nuo pilkų pastabių jos akių neprasprūsdavo nė menkiausia smulkmena.

– Kur tu buvai visą rytą? Šlaisteisi po apylinkes kaip kokia kaimietukė?

Pirmą kartą tai išgirdusi aš pastirau iš baimės. Dabar tik nusišypsojau – jau buvau pripratusi prie mudviejų žaidimo. Žinojau, kad senelė su pasimėgavimu bent kartą per dieną su kuo nors apsižodžiuoja. Kita vertus, žinojau ir tai,

* Statinys ant mineralinio vandens šaltinio.

jog niekada nekaltinsiu senelės, kad po šiurkščia išvaizda slepia tai, ką laiko pačia didžiausia silpnybe – minkštą širdį.

– Ne, aš tai darau porinėmis dienomis. Tada mokausi melžti karves.

Pasilenkiau ir pabučiavau senelei į kaktą. Ji spustelėjo man ranką. Tai buvo jos slepiamos meilės patvirtinimas.

– Hmm. Turbūt tau tai atrodo smagu.

– Tiesą sakant, neatrodo. Reikia ilgai mokytis, kol išmoksti pamelžti karvę. Šioje srityje jaučiuosi esanti siaubinga nevykėlė.

Pastebėjau, kaip sutrūkčiojo jos veido raumenys aplink burną, o tai reiškė, kad ji stengiasi užgniaužti šypseną. Pasitaisiusi nėrinių šalį senelė pamojo liepdama man sėstis į krėslą šalimais.

Pažvelgiau į šūsnį laiškų ant stalo prie sienos.

– Gal šiandien ir man atėjo laiškas?

– Jeigu klausi, ar neparašė tavo nerūpestingasis tėvas, tai atsakymas „ne“.

Stengdamasi neparodyti nusivylimo nusukau žvilgsnį.

– Tikriausiai jis šiuo metu keliauja. Neturi galimybės parašyti.

– Arba paniręs į egoistišką sielvartą pamiršo savo vaikus, – sumurmėjo senelė. – Atsakomybę už juos užkrovė žmogui, kuris to neprašė, juo labiau tokiame senyvame amžiuje.

Aš krūptelėjau: kartais senelė būdavo labai kandi. Šis mudviejų pokalbis man buvo ypač skausmingas, negalėjau

pakęsti minties, kad esu našta, bet daugiau neturėjau kur prisiglausti.

– Ar nori, kad išvažiuočiau? – neištverusi paklausiau.

Senelė pervėrė mane piktu žvilgsniu.

– Nesielk kaip pusgalvė. Man per akis vienos Amelijos. – Ji sulankstė perskaitytą laišką. – Gavau blogų žinių apie tą savo sūnėną.

Nedorelį sūnėną. Turėjau susiprasti. Niekas taip nesugadindavo senelei nuotaikos, kaip žinios apie dar vieną skandalą, į kurį įsivėlė jos turtų paveldėtojas ponas Keletas. Jis buvo palaidūnas ir tikras nenaudėlis, kortomis pralošęs visus savo pinigus, tad dabar tik ir laukė, kada paveldės nemenką senelės turtą. Mano sesuo dvynė Sesilija laikė jį šauniu ir romantišku, o aš – priešingai. Tai buvo vienas iš daugybės klausimų, kuriais mudvi nesutarėme.

– Ką ponas Keletas šįkart padarė? – pasidomėjau aš.

– Tai ne tavo nekaltoms ausims, – patikino senelė. Tada atsiduso ir prakalbo jau švelniau: – Man regis, aš suklydau, Mariana. Jis blogai baigs. Geram šeimos vardui jis padarė milžinišką ir nebeapatysomą žalą.

Ji pakėlė prie kaktos drebančią ranką, atrode pavargusi ir silpna.

Nustebusi spoksojau į ją. Senelė niekada neparodydavo man esanti pažeidžiama. Tai buvo visai nepanašu į ją. Pasilenkiau ir paėmiau jai už rankos.

– Senele? Ar tu nesveikuoji? Gal ko nors atnešti?

Ji atstūmė mano ranką.

– Nešokinėk apie mane ant pirštų galų, vaike. Juk žinai,

kaip mane erzina toks elgesys. Aš tiesiog mažumėlę pavargau.

Užgniaužiau šypsena. Jeigu senelė šitaip reaguoja, vadinasi, jaučiasi dar visai pusėtinai. Tačiau šįkart jos reakcija buvo ne tokia kaip paprastai. Ji visada rasdavo kuo pateisinti pono Keleto blogą elgesį ir nepamiršdavo, kodėl jis yra jos numylėtinis. (Maniau, ji mėgsta jį už tai, kad ponas Keletas jos nebijo.) Dar nebuvo mačiusi senelės tokios susirūpinusios ir nusiminusios.

Ji mostelėjo į šūsnį laiškų ant stalo.

– Ten yra laiškas ir tau. Iš Londono. Perskaityk ir palik mane kelioms minutėms vieną.

Pasiėmiau laišką, nuėjau prie lango ir saulės šviesoje pažvelgiau į pažįstamą rašyseną. Atvežęs mane į Batą, tėvas mano seseriai dvynei Sesilijai surado tinkamesnę vietą. Apgyvendino ją Londone pas mūsų pusseserę Editą ir pastaruosius keturiolika mėnesių Sesilija, regis, mėgavosi kiekviena to gyvenimo akimirka.

Kaip dvynės, mudvi su Sesilija buvome stebėtinai skirtingos. Vertinant moteriškumo kriterijais, ji visu kuo mane pranoko. Buvo gražesnė ir subtilesnių manierų. Skambino rojaliu ir dainavo kaip angelas. Nerūpestingai koketavo su džentelmenais. Mėgo miesto gyvenimą ir svajotojo ištekėti už aristokrato. Ji buvo ambicinga.

Mano svajonės buvo visiškai kitokios. Aš norėjau gyventi kaime, jodinėti po apylinkes, sėdėti sode ir piešti, rūpintis tėvu, jausti, kad esu savo vietoje, veikti ką nors gera ir naudinga. O užvis labiausiai norėjau būti mylima

tokia, kokia esu. Mano troškimai, palyginti su Sesilijos, atrode kuklūs ir nuobodūs. Kartais apimdavo baimė, kad šalia Sesilijos *aš pati* atrodau kukli ir nuobodi.

Pastaruoju metu Sesilija apie nieką daugiau nerašė, tik apie savo mieliausią draugę Luizą Vindham ir jos vyriausią brolių, dailių ir tituluotą vyrą, už kurio mano sesuo buvo užsibrėžusi ištekėti. Sesilija niekada neminėjo jo vardo, laiškuose vadino tiesiog „broliu“. Tikriausiai baiminosi, kad laiškus gali perskaityti ne toks taktiškas žmogus kaip aš. Galbūt ji nepasitikėjo mano kambarine Betse, kuri, tiesą sakant, buvo nepataisoma liežuvautoja.

Nesakiau Sesilijai, tačiau neseniai paklausiau Betsės, kuo vardu vyriausias Vindhamų sūnus, ir kambarinė greitai išsiaiškino, jog jis – Čarlzas. Seras Čarlzas ir ledi Sesilija skamba maloniai, pamaniau sau. Žinoma, juos taip vadintų tik tokiu atveju, jei Sesilija už jo ištekėtų, o kad taip ir bus, man nekilo abejonių. Sesilija visada gaudavo ko panorėjusi.

Prieš perlauždama antspaudą ant sesers laiško aš užsimerkiau ir tyliai pasimeldžiau: „Meldžiu, tegul šįkart ji nebepostringauja apie savo mieląją Luizą ir jos gražuolį brolių.“ Aš neturėjau nieko prieš Vindhamus – šiaip ar taip, mūsų mamos vaikystėje buvo artimos draugės, o aš jų taip gerai nepažinojau kaip Sesilija, – tačiau per du pastaruosius mėnesius beveik nieko daugiau iš sesers negirdėjau ir jau pradėjau abejoti, ar esu jai tokia svarbi kaip Vindhamai. Išlanksčiau laišką ir ėmiau skaityti.

Miliausioji Mariana,

man labai gaila, kad Bate Tu jautiesi kaip kalėjime. Negaliu to suprasti, nes Londoną beprotiškai myliu. Veikiausiai aš, kaip doynė, buvau apdovanota trauka prie civilizacijos, o Tu – prie gamtos. Šiuo požiūriu mums nebuvo padalyta po lygiai, argi ne?

(Beje, kaip sesuo, galiu dovanoti Tau už tokius dalykus: „Jau geriau man galvą tegul puošia saulės spinduliai, vėjas ir dangus negu prašmatni skrybėlaitė.“ Tik nesakyk to kitiems, maldauju. Bijau, jog taip gali juos išgąsdinti.)

Žinodama, kokia nelaiminga jautiesi, nevarginsiu Tave var-dydama, ką nuveikiau per pastarąją savaitę. Pasakysiu tik tiek: mano pirmasis pokylių sezonas Londone tikrai toks smagus, kokio ir tikėjaisi. Tačiau šiandien aš nebandysiu Tavo kantrybės pasakodama smulkmenas, kad nesuplėšytum laiško net neperskaičiusi svarbiausių naujienų.

Mano brangioji draugė Luiza Vindham pakvietė mane pavie-šėti jų dvare kaime. Kaip supratau, dvaras labai didelis. Įsikū-ręs Kento grafystėje, o vadinamas Edenbruku. Išvyksime ten po dviejų savaitių. Tačiau svarbiausia: Tu taip pat esi kviečiama! Ledi Karolina kviečia ir Tave, nes mudvi abi esame jos vaikystės „brangiausiasios draugės“ dukterys.

Ak, parašyk, kad atvažiuosi, ir mes nuostabiai praleisime laiką. Man netgi gali prireikti Tavo pagalbos siekiant tikslo tapti ledi Sesilija (argi ne puikiai skamba?), nes brolis, suprantama, taip pat bus čia ir aš turėsiu galimybę jį užkariauti. Be to, Tau bus proga susipažinti su mano būsimais giminaičiais.

Nuoširdžiai

Sesilija

Sieloje pražydo viltis, man užėmė kvapą. Vėl būsiu kaimė! Paliksiu Batą ir jo bjaurius suvaržymus! Po tokio ilgo išsiskyrimo vėl susitiksiu su seserimi! Visko buvo tiek daug, kad netilpo manyje. Dar kartą perskaičiau laišką, šįkart iš lėto, mėgaudamasi kiekvienu žodžiu. Aišku, Sesilija ir be mano pagalbos užkariautų sero Čarlzo širdį. Negaliu jai nieko patarti, ji daug geriau už mane moka siekti dėmesio. Tačiau jos laiškas buvo įrodymas, kad aš jai vis dar esu svarbi... kad ji manęs nepamiršo. Štai kokia mano sesuo! Tai gali padėti man išspręsti visas problemas. Ir paskatinti mane vėl sukurti ratą.

– Na? Tai ką rašo tavo sesuo? – pasiteiravo senelė.

Aš žvaliai atsigręžiau į ją.

– Sesilija kviečia mane atvažiuoti į Vindhamų dvarą Kente. Iš Londono ji išvyksta po dviejų savaitių.

Senelė kietai suspaudė raukšlėtas lūpas ir susimąščiusi žvelgė į mane, bet nieko nesakė. Man širdis nukrito į kulnus. Nejaugi senelė neleis važiuoti? Neleis, nors puikiai supranta, ką man tai reiškia?

Prisispaudžiau laišką prie krūtinės ir skaudama širdimi mažčiau, kad būsiu priversta atsisakyti tokios netikėtos palaimos.

– Ar tu mane išleisi?

Senelė pažvelgė į laišką rankoje – tą patį, pranešusį jai blogą žinią apie poną Keletą. Ūmai sviedė laišką ant stalo ir pasitempė krėslė.

– Gali važiuoti, tik su viena sąlyga. Privalai liautis elgusis kaip laukinė. Negali lakstyti ištisas dienas lauke.

Turi išmokti elgtis, kaip dera jaunai damai. Pasimokyk iš sesers, ji žino, kaip tinka elgtis padorioje draugijoje. Mano turto paveldėtoja neturi būti panaši į laukinukę. Nenoriu dėl tavęs jaustis nesmagiai, man jau per akis to sūnėno.

Žvelgiau į senelę nieko nesuprasdama. *Jos paveldėtoja?*

– Ką turėjai omenyje taip sakydama?

– Tai, ką tu ir manai. Aš atimu paveldėjimo teisę iš pono Keleto, o savo turto paveldėtoja skiriu tave. Šiuo metu tavo dalį sudaro lygiai keturiasdešimt tūkstančių svarų sterlingų.

2

Jaučiau, kad stoviu išsižiojusi, bet neturėjau jėgų užsičiaupti. Keturiasdešimt tūkstančių svarų sterlingų! Niekada nemaniau, jog senelė tokia turtinga.

– Žinoma, – tęsė ji, – aš neturiu dvaro, kuri galėtum paveldėti, tačiau tikėkimės, kad ištekėsi už vyro su dvaru. Mažiausia, ką gali padaryti su mano pinigais, tai sėkmingai ištekėti. – Senelė pakilo ir nuėjo prie rašomojo stalo. – Aš pažįstu Vindhamus. Pati parašysiu ledi Karolinai ir pranešiu, jog tu priimi jos kvietimą. Dviejų savaičių mums pakaks pasiūdinti tau naujų drabužių. Turime tučtuojau imtis parengiamųjų darbų.

Ji atsisėdo prie stalo ir pasidėjo prieš save popieriaus lapą. Aš nepajėgiau nė krustelėti. Neperspėjęs ir nė nestabtelėjęs mano gyvenimas staiga pakeitė kryptį.

Senelė pakėlė akis.

– Na? Ką pasakysi?

Sunkiai nurijau gumulą gerklėje.

– Aš... aš nežinau, ką pasakyti.

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Mariana Deventri būtų padariusi bet ką, kad tik išsivaduotų iš nuobodžios kasdienybės Bato mieste ir atsikratytų įkyraus gerbėjo. Todėl labai apsidžiaugia sulaukusi sesers dvyinės Sesilijos pasiūlymo kartu praleisti keletą savaičių užmiesčio dvare. Mariana tikisi atsipalaiduoti ir pasigrožėti vaizdingomis Edenbruko apylinkėmis, kol Sesilija apsuks galvą jaunajam dvaro šeimininkui. Tačiau netrunka įsitikinti, kad net paprastas planas gali nueiti niekais.

Pažintis su paslaptingu aristokratu netikėtai įtraukia Marianą į prieštaringų jausmų sūkurį. Ar ji pajėgs suvaldyti nepaklusnią savo širdį ir atsisipirti žavaus pašaipūno gundymui?

Šiaip ar taip, siųsdama Marianą į Edenbruką, fortūna neplanavo jai nerūpestingo vasaros atokvėpio.

svajonių knygos

9 786090 302873

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos